

terne økonomisk og forfatningsmæssigt i den tro, at områderne engang ville samtykke til en indlemmelse i Sydafrika. Tilstandene i Basutoland og Bechuanaland var langt fra tilfredsstillende, og i Swaziland var situationen direkte dårlig; efter den britiske repræsentants redegørelse at dømme var den ny forfatning i Swaziland ikke i stand til at tilfredsstille landets befolkning. Der burde indkaldes en forfatningskonference, som kunne give hver af områderne en forfatning i overensstemmelse med tidsånden. Problemstillingen i områderne blev yderligere kompliceret af deres geografiske position i forhold til Sydafrika.

Den indiske delegerede udtrykte bekymring for, at der fandt samarbejde sted mellem det sydafrikanske politi og de britiske myndigheder, ligesom der var fare for, at Sydafrika efter afbrydelsen af persontrafikken ville forsøge at kvæle Basutoland økonomisk.

Den *sovjetiske* repræsentant fremkom med et skarpt angreb på den britiske politik. Han fandt bl.a., at Storbritannien ikke udviklede Basutoland, men lod det forblive økonomisk afhængigt af Sydafrika, så at dette land kunne få billig arbejdskraft. Han gjorde gældende, at områdets økonomi mere og mere blev domineret af sydafrikanere, og at sydafrikanere opkøbte den bedste landbrugsjord. Swazilands befolkning fik ikke del i områdets mineralrigdomme, og en stor del af landets jord blev ejet af britisk, sydafrikansk og dansk kapital.

Efter debattens afslutning fremsatte *Æthiopien* på en række afro-asiatiske landes vegne et resolutionsforslag og omtalte herved navnlig en bestemmelse om udsendelse af FN-observationshold til områderne. Da Sydafrika aldrig havde givet afkald på sit krav på områderne, som så at sige var den afrikanske nationalismes forposter, eksisterede der ingen sikkerhed for, at Sydafrika ville tolerere områderne som uafhængige naboer. Det var derfor af betydning, at der blev etableret en effektiv FN-tilstedeværelse i området. Der blev derefter fra polsk og sovjetisk side fremsat forskellige ændringsforslag i skærpente retning, mens Italien fremsatte et par ændringsforslag, som tilsigtede at gøre resolutionen mere acceptabel for Storbritannien.

Efter at forslagsstillerne havde givet

udtryk for, at de var villige til at acceptere et par af de mindre betydningsfulde sovjetiske og polske ændringsforslag, blev det således ændrede forslag den 26. juli 1963 vedtaget med 17 stemmer for, 3 (Storbritannien, USA og Australien) mod, mens 2 (Italien og Danmark) afstod.

Den *britiske* repræsentant udtalte efter afstemningen, at Storbritannien havde stemt imod resolutionsforslaget, fordi det ikke tog hensyn til de forfatningsmæssige fremskridt, som var sket i områderne, og erklærede med hensyn til spørgsmålet om områdernes indlemmelse i Sydafrika, at det var den britiske regerings erklærede politik, at en sådan indlemmelse ikke skulle finde sted.

Den *danske* repræsentant beklagede, at forslagsstillerne ikke havde accepteret de af Italien foreslåede ændringer. Man fandt, at disse ville have forbedret resolutionen og mere realistisk gengivet situationen i områderne. Man så sig derfor nødsaget til at afholde sig fra at stemme.

Den af koloniudvalget den 26. juli vedtagne resolution har følgende ordlyd:

Koloniudvalget, som

erindrer om den af generalforsamlingen den 18. december 1962 efter udvalgets forslag vedtagne resolution 1817 (XVII) og henser til bestemmelserne i generalforsamlingens resolutioner 1514 (XV) af 14. december 1960, 1654 (XVI) af 27. november 1961 samt 1810 (XVII) af 17. december 1962,

har hørt den af den administrerende magts repræsentant afgivne redegørelse for de i områderne hidtil gennemførte forfatningsmæssige forholdsregler,

beklager, at den administrerende magt ikke har taget effektivt skridt til at efterkomme bestemmelserne i resolutionerne 1514 (XV) og 1817 (XVII),

tager i betragtning, at Den sydafrikanske Republiks regering fortsat gør krav på, at disse områder overdrages den,

erindrer om den i generalforsamlingens resolution 1817 (XVII) indeholdte erklæring om, at „ethvert forsøg på at annektere Basutoland, Bechuanaland eller Swaziland eller på anden måde krænke deres territoriale integritet vil af De forenede Nationer blive betragtet som en angrebshandling, som krænker De forenede Nationers pagt“,